

Albert Ramis (Barcelona, 1958)

Durant la transició només hi va haver dos morts, i només aquest de bala. Aquesta foto és de l'11 de setembre de 1978. Hi va haver un enfrontament entre un grup d'extrema esquerra, el Partit Comunista Internacional, i la policia. Vaig veure que un tio queia i el ficaven en un portal, i vaig correr cap allí. Érem al carrer de Ferran de Barcelona, al costat del sindicat de banquers. M'hi vaig acostar, la gent no volia que fes fotos, però jo vaig dir que s'havia de fer, perquè això es conegués.

Les mans que es veuen netejant són d'una persona que va dir que era metge. Després va córrer la veu que no era metge, que era un policia que havia vingut a treure-li el casquet de la bala. La cosa més curiosa del cas és que, Gustau Muñoz, així es deia el manifestant que havia caigut, va entrar a l'hospital Pere

Camps greu, no mort, i l'informe mèdic va indicar que havia mort per "anèmia aguda"; evidentment es va dessagnar. Va ser molt fort. Al cap d'uns anys es va fer un judici, però no se'n va treure cap trellat. La policia deia que no sabia qui havia disparat, encara que després van reconèixer que ells sí que havien disparat.

A mi, dos mesos després de la foto, em van detenir i em van aplicar la Llei Antiterrorista, perquè la foto es va publicar a *Interviú* i l'agència Efe la va distribuir. Vaig tenir sort que els diaris van respondre per mi.

Em vaig especialitzar en aquest grup radical bàsicament perquè ningú no ho feia. Al principi hi havia una certa desconfiança, però a poc a poc em van anar cridant i fins i tot arribà un moment en què en els seus enfrontaments amb la

policia, tenia un manifestant amb un còctel Molotov darrera, protegint-me. Pels policies jo era tan perillós com els que tiraven còctels.

En el moment de fer la foto no em vaig impressionar, és després que em vaig adonar de tot allò. Jo era al costat del tio, i la bala podia haver anat per mi, perquè el carrer no era tan ample.

Quan la gent al carrer es va assabentar que hi havia un mort, en aquella mateixa tarda, es van rebotar molt i van assaltar l'armeria de final del carrer Ferran. Quan vaig veure gent amb armes vaig tenir molta por de la reacció de la policia i me'n vaig anar.

L'altre dia llegia un llibre on un fotògraf deia que fer l'última foto no val mai la pena. No saps mai on està el límit límit. Jo mateix quan vaig veure aquella tensió vaig decidir anar-me'n.

ALBERT RAMIS

